

Илия — номер девет

Пророкът излъга

Jeff Pippenger

2023-10-11

Завършихме предишната статия с откъс, който разглежда „лъжлив дух“. Следното е един от абзаците от този откъс.

„Неосветени служители се строяват срещу Бога. Те възхваляват Христос и бога на този свят в едно и също дихание. Докато привидно приемат Христос, те прегръщат Варава и с делата си казват: „Не Този, а Варава.“ Нека всички, които четат тези редове, внимават. Сатана се е похвалил с онова, което може да извърши. Той мисли да разруши единството, за което Христос се молеше да съществува в Неговата църква. Той казва: „Ще изляза и ще бъда лъжовен дух, за да мамя онези, които мога — да критикувам, да осъждам и да изопачавам.“ Нека синът на измамата и лъжесвидетелството бъде приет от църква, която е имала голяма светлина, големи доказателства, и тази църква ще отхвърли вестта, която Господ е изпратил, и ще приеме най-неразумните твърдения, лъжливите предположения и лъжливите теории. Сатана се смее на тяхното безумие, защото знае що е истина.“ Свидетелства към служителите, 409.

Нека „синът на измамата и лъжесвидетелството бъде приет от църква, която е имала голяма светлина, големи доказателства, и тази църква ще отхвърли вестта, която Господ е изпратил, и ще приеме най-неразумни твърдения и лъжливи предположения, и лъжливи теории.“ През 1863 г. милеритският адвентизъм „се завърна“ към неразумната и лъжлива методология, използвана от отстъпилото протестантство, и отхвърли определянето от Уилям Милър на седемте времена от Левит двадесет и шеста глава. Темата за „завръщането“ бе представена чрез бунтовниците в Числа четиринадесета глава, когато те решиха да си изберат водач и да се върнат в Египет.

И казаха един на друг: Нека си поставим водач и да се върнем в Египет. Числа 14:4.

Темата за „завръщането“ към отстъпилото протестантство бе представена и от Еремия, когато в петнадесета глава му бе казано, че падналите протестанти могат да се завърнат при него, но той не биваше да се „завръща“ при тях.

Не седях в събранието на присмивачите, нито се радвах; седях сам поради Твоята ръка, защото Ти ме изпълни с негодувание. Защо болката ми е непрестанна и раната ми — неизцелима, която отказва да се изцели? Ще бъдеш ли Ти за мене съвсем като лъжец, като води, които пресъхват? Затова така казва Господ: Ако се върнеш, тогава пак ще те върна, и ти ще стоиш пред Мене; и ако отделиш скъпоценното от нищожното, ще бъдеш като Моите уста; нека те се обърнат към тебе, а ти не се обръщай към тях. И ще те направя за този народ укрепена медна стена; и те ще воюват против тебе, но няма да те надвият; защото Аз съм с тебе, за да те спася и да те избавя, казва Господ. Еремия 15:17–20.

Може би най-ясната пророческа илюстрация на принципа да не се връщаме към отстъпническия протестантизъм се намира в историята за непокорния пророк, който предаде вест на изобличение на Еровоам, първия цар на северното царство на десетте племена.

И царят каза на Божия човек: Ела у дома с мен и се подкрепи, и аз ще ти дам награда. А Божият човек каза на царя: Ако ми дадеш половината от дома си, няма да вляза с теб, нито ще ям хляб, нито ще пия вода на това място; защото така ми беше заповядано чрез словото Господне, като бе казано: Не яж хляб, нито пий вода, нито се връщай по същия път, по който си дошъл. И той си отиде по друг път и не се върна по пътя, по който беше дошъл във Ветил. 3 Царе 13:7–10.

На непокорния пророк бе казано от Бога да не се връща по пътя, по който беше дошъл. Милеритският адвентизъм бе излязъл от протестантизма, представен от Сардис, и те не трябваше да се връщат. Макар непокорният пророк да знаеше съвсем добре, че не бива да се връща по пътя, по който беше дошъл, един лъжепророк от царството на Еровоам му каза, че Бог бил казал непокорният пророк да се върне в дома на лъжепророка и да яде с него. Въпреки Божието указание, той направи именно това. Щом бе започнал да яде храната на лъжепророка, Библията ясно заявява, че пророкът от Самария бе излъгал.

А в Ветил живееше един стар пророк; и синовете му дойдоха и му разказаха всички дела, които Божият човек беше извършил в оня ден във Ветил; и думите, които бе говорил на царя, разказаха също на баща си. И баща им им каза: По кой път отиде той? Понеже синовете му бяха видели по кой път беше тръгнал Божият човек, който бе дошъл от Юда. И той каза на синовете си: Оседлайте ми осела. И те му оседлаха осела; и той се възкачи на него, и тръгна след Божия човек, и го намери да седи под един дъб; и му каза: Ти ли си Божият човек, който дойде от Юда? А той каза: Аз съм. Тогава той му каза: Ела у дома с мене и яж хляб. А той каза: Не мога да се върна с тебе, нито да вляза с тебе; нито ще ям хляб, нито ще пия вода с тебе на това място; защото ми бе казано чрез словото Господне: Да не ядеш там хляб, нито да пиеш вода, нито да се връщаш по пътя, по който си дошъл. Той му каза: И аз съм пророк като тебе; и ангел ми говори чрез словото Господне, казвайки: Върни го с тебе у дома, за да яде хляб и да пие вода. Но той го излъга. И така, той се върна с него, и яде хляб в дома му, и пи вода. 3 Царе 13:11–19.

Непокорният пророк яде и пи с лъжливия пророк на Самария, което означава, че прие вестта на отстъпнически пророк и отхвърли вестта на Господа — вестта, която същия ден бе предал вярно. Той отлично знаеше, че не бива да се връща, но въпреки това го направи. Сестра Уайт ни уведомява, че ако „синът на измамата и лъжесвидетелството бъде приет от църква, която е имала голяма светлина, големи доказателства, тази църква ще отхвърли вестта, която Господ е изпратил“. В милеритската история първият ангел бе озарил земята със славата си. През 1840 г. вестта на първия ангел бе занесена до всяка мисионска станция по света.

„Вестта за скорошното идване на Господа в сила и голяма слава в нашия свят е истина, и през 1840 г. много гласове се издигнаха в нейното прогласяване.“ Manuscript Releases,

Скоро след това милеритският адвентизъм се върна към „лъжата“ на методологията на отстъпническия протестантизъм и отхвърли „Господната вест“, която Бог бе изпратил чрез Уилям Милър. Те отхвърлиха вестта на Мойсей, представена чрез Илия, и „лъжата“, приета в началото на милеритската история, представлява „лъжата“, в която се вярва накрая — „лъжата“, която довежда силна заблуда върху лаодикийския адвентизъм.

И с всяка измама на неправдата между ония, които погиват; понеже не приеха любовта към истината, за да се спасят. И затова Бог ще им изпрати силно заблуждение, та да повярват на лъжата; за да бъдат осъдени всички, които не повярваха на истината, а намериха удоволствие в неправдата. 2 Солунци 2:10–12.

Ние се опитваме да покажем ролята на Илия като символ във връзка с паралелните истории на рога на протестантизма и рога на републиканизма през периода, в който шестото царство на библейското пророчество царува. Трудността при пророческото събиране на всички въпроси, свързани с 1863 година, поне за мен, се състои в различните взаимносвързани линии, които граничат с понятието „криволичеща логика“. Праволинейната логика винаги е най-добрият подход, но разпознаването на божествените истини и на взаимовръзките между тези истини е трудна работа, защото те се намират в Библията „тук малко и там малко“.

Кого ще научи Той на знание? И кого ще направи да разбере учение? Отбитите от мякото и отдръпнатите от гърдите. Защото заповед трябва да бъде върху заповед, заповед върху заповед; правило върху правило, правило върху правило; тук малко и там малко. Исаия 28:9, 10.

Това също е трудно дело, когато целевата ви аудитория се състои от хора, които са запознати с основните истини, към които се обръщате, а други са нови за всичко това. На практика всички истини, които възнамерявам да представя в обзор в тази статия, могат да бъдат намерени в Таблиците на Авакум. За да избегна да прозвучи така, сякаш използвам „обиколна логика“, ще ви кажа предварително накъде отиваме, преди действително да стигнем дотам.

През 1863 г. лаодикийският милеритски адвентизъм издигна образ на ревност. Образът на ревност представлява първото от четирите поколения на лаодикийския адвентизъм.

И той ми каза: Сине човешки, подигни сега очите си към север. И аз подигнах очите си към север; и ето, на север, при портата на олтара, при входа, беше този образ на ревността. Езекиил 8:5.

Четирите поколения на Църквата на адвентистите от седмия ден са представени в различни пасажии от Писанието, но аз използвам Езекил, осма глава, като основна отправна точка. Причината за това е, че осма глава води към девета глава. В Езекил, девета глава, е илюстрирано запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, а в „Свидетелства“, том пети, Сестра Уайт ясно посочва този факт. В своите коментари Сестра Уайт ясно разглежда две категории поклонници в Ерусалим, когато се извършва запечатването. Езекил прави

същото, а категорията, която не получава печата, е представена в осма глава.

„Класата, която не чувства скръб поради собствения си духовен упадък, нито скърби за греховете на другите, ще бъде оставена без Божия печат. Господ възлага на Своите вестители, мъжете с оръжия за избиване в ръцете си: „Минете след него през града и поразявайте; окото ви да не пощади, нито да имате жалост: убивайте съвсем старци и млади, и девизи, и малки деца, и жени; но не се приближавайте до никой човек, върху когото е белегът; и започнете от Моето светилище.“ Тогава те започнаха от старейшините, които бяха пред дома.“

„Тук виждаме, че църквата — Господното светилище — бе първата, която почувства удара на Божия гняв. Старците, онези, на които Бог бе дал голяма светлина и които бяха стояли като пазители на духовните интереси на народа, бяха изменили на повереното им доверие. Те бяха заели становището, че не е нужно да очакваме чудеса и явното проявление на Божията сила, както в предишните дни. Времената са се променили. Тези думи укрепват тяхното неверие и те казват: Господ няма да извърши добро, нито ще извърши зло. Той е твърде милостив, за да накаже народа Си със съд. Така „Мир и безопасност“ е викът на мъже, които никога вече няма да издигнат гласа си като тръба, за да покажат на Божия народ престъпленията му и на Якововия дом — греховете му. Тези неми псета, които не искаха да лаят, са именно онези, които ще почувстват справедливото възмездие на оскърбения Бог. Мъже, девизи и малки деца — всички загиват заедно.“ Свидетелства, том 5, 211.

Осма глава описва онези в Йерусалим — „църквата“ в четвъртото от четирите поколения — представени като покланящи се на слънцето.

И ме въведе във вътрешния двор на дома Господен; и ето, при входа на храма Господен, между притвора и олтара, имаше около двадесет и пет мъже, с гърбовете си към храма Господен, а лицата си към изток; и те се покланяха на слънцето към изток. Тогава ми рече: Видя ли това, сине човешки? Малко ли е за Юдовия дом, че вършат мерзостите, които вършат тук? защото напълниха земята с насилие и пак се върнаха, за да Ме разгневяват; и ето, турят клонката към носа си. Затова и Аз ще постъпя с ярост: окото Ми няма да пощади, нито ще се смили; и ако викат в ушите Ми със силен глас, пак няма да ги чуя. Йезекиил 8:16–18.

Както при лошото известие на десетте съгледвачи, така и двадесет и петте водачи на бунта, които се покланят на слънцето, са „разгневили“ Господа. Неделният закон е „денят на раздразнението“, към който пророците сочат напред. Девета глава описва онези, които получават Божия печат в същия момент от времето, защото тя просто повтаря и разширява осма глава.

„Това запечатване на Божиите слуги [Откровение седма глава] е същото, което беше показано на Езекиил във видение.“ Свидетелства към проповедниците, 445.

През 1863 г. първото поколение на Лаодикийския адвентизъм започна своето скитане из пустинята. Пророческата история, която отъждествява образа на ревността през 1863 г.,

беше златното теле на Аарон. Пророческите характеристики на златното теле са, че то беше образ на звяр и беше златно. Златото е символът на Вавилон, следователно златното теле на Аарон беше образът на звяра на Вавилон. Образът на звяра се определя единствено като съчетание между църква и държава, при което църквата управлява това взаимоотношение.

„Но какво е „образът на звяра“? и как трябва да бъде създаден? Образът се прави от звяра с двата рога и е образ на звяра. Той се нарича също и образ на звяра. И тъй, за да узнаем какъв е образът и как трябва да бъде създаден, трябва да изследваме характерните особености на самия звяр — папството.

„Когато ранната църква се поквари, като се отклони от простотата на евангелието и прие езически обреди и обичаи, тя изгуби Духа и силата на Бога; и за да владее над съвестта на народа, потърси подкрепата на светската власт. Резултатът бе папството — църква, която владееше силата на държавата и я използваше, за да прокарва собствените си цели, особено за наказване на „ерес“. За да могат Съединените щати да създадат образ на звяра, религиозната власт трябва дотолкова да владее гражданското управление, че властта на държавата също да бъде използвана от църквата за постигане на собствените ѝ цели.“ Великата борба, 443.

Телецът, издигнат от Аарон, бе издигнат, когато Моисей получаваше Десетте заповеди. Втората заповед забранява поклонението на идоли и включва частично описание на Божия характер, когато определя Бога като ревнив Бог.

Не си прави кумир, нито какъвто и да било образ на онова, що е горе на небето, или що е долу на земята, или що е във водата под земята; да не им се кланяш и да не им служиш; защото Аз, Господ, твой Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят; а показвам милост към хиляди поколения от онези, които Ме любят и пазят Моите заповеди. Изход 20:4–6.

Аароновият образ на златното теле, бидейки идол, представлява образ на ревност, защото произведе праведното негодувание, което принуди Моисей да хвърли и счупи първите две плочи на Десетте заповеди. Ние възнамеряваме да покажем, че подправената карта от 1863 г. е била представена от Аароновото златно теле. Божията ревност се прояви спрямо Аароновото златно теле, защото златното теле представляваше лъжлив бог. Телето беше фалшивото представяне на Бога. Аарон прогласи, че то представлява боговете, които ги бяха избавили от египетското робство. Двете плочи, които Моисей счупи в същата тази история, бяха „препис“ на характера на истинския Бог, Бога, Който действително ги беше извел от Египет. Подправената карта, изработена през 1863 г., е образ на ревност, защото счупи двете плочи на Авакум, глава втора, като премахна седемте времена от клетвата на Моисей.

„Видях, че картата от 1843 година беше направлявана от ръката на Господа и че не бива да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той ги желаше; че ръката Му беше над нея и скри грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не беше оттеглена.“ Early Writings, 74, 75.

По-нататък Елън Уайт прибавя към заповедта да не се променя картата от 1843 г. уточнението „освен чрез вдъхновение“.

„Видях, че старата карта е била ръководена от Господа и че нито един неин знак не бива да бъде изменян, освен чрез вдъхновение. Видях, че знаците на картата бяха такива, каквито Бог искаше да бъдат, и че Неговата ръка беше над една грешка в някои от знаците и я скриваше, така че никой да не я види, докато Неговата ръка не бъде отстранена.“ Spalding and Magan, 2.

Джеймс и Елън Уайт живееха със семейството на Отис Никъл, когато семейство Никъл подготви и изработи картата от 1850 г. Единственото, което беше „променено“ в картата от 1850 г., беше, че годината „1844“ бе използвана, за да замени годината „1843“, която беше представена на картата от 1843 г. Единственото „изменение“ беше поправка на „грешката“, над която Бог беше държал ръката Си. Вдъхновението на пророчицата се намираше в самия дом, където картата от 1843 г. беше „променена“ в картата от 1850 г., и седемте времена от Левит двадесет и шеста глава останаха увековечени върху тази карта, както бяха и върху картата от 1843 г.

Втората заповед включва още една част от този пророчески пъзел, защото посочва, че Бог отброява поколенията, докато посети беззаконието, което се извършва. 1863 година постави началото на първото от четирите поколения на Църквата на адвентистите от седмия ден, защото милеритското движение приключи в този момент.

Двете плочи на Десетте заповеди са прообраз на двете плочи на Авакум, но също така са и прообраз на двата възвявани хляба на Петдесетница, които бяха единствената жертва в светилищната служба, включваща грях. Проявлението на Божията сила при даването на Десетте заповеди, проявлението на Божията сила при петдесетническото изливане и проявлението на Божията сила в историята на двете карти на милеритите — всичко това е прообраз на последното проявление на изливането на Светия Дух в късния дъжд. Двата възвявани хляба на Петдесетница представляват сто четиридесет и четирите хиляди, които са издигнати като знаме по време на късния дъжд.

Петдесетните вълнови хлябове трябваше да бъдат приготвени с „квас“, който представлява греха, но квасът беше унищожен чрез процеса на изпичане.

Междувременно, когато се събра безбройно множество народ, дотолкова че се тъпчеха един друг, Той започна най-напред да казва на учениците Си: Пазете се от кваса на фарисеите, който е лицемерие. Лука 12:1.

Вълновите хлябове бяха принос на първите плодове.

Да принесете из жилищата си два хляба за възношение с разлюляване, от по две десети части; да бъдат от фино брашно; да бъдат изпечени с квас; те са първите плодове на Господа. Левит 23:17.

Сто четиридесет и четирите хиляди са приносът на първия плод в последните дни.

И погледнах, и ето, Агнецът стоеше на хълма Сион, и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които имаха името на Неговия Отец написано на челата си. И чух глас от небето като шум от много води и като глас от силен гръм; и чух гласа на свирачи, които свиреха на своите арфи. И пееха като че ли нова песен пред престола, пред четирите живи същества и пред старейшините; и никой не можеше да научи тази песен, освен сто четиридесет и четирите хиляди, които бяха изкупени от земята. Те са онези, които не са се осквернили с жени, защото са девственици. Те са онези, които следват Агнеца, където и да отива. Те бяха изкупени измежду човеците като първи плодове за Бога и за Агнеца. И в устата им не се намери лъжа, защото са без недостатък пред Божия престол. Откровение 14:1–5.

Класата на поклонниците в последните дни, които никога не умират, представени чрез Илия, ще е напълно победила греха; защото огънят на очистването, който Вестителят на завета довежда върху тях, основно изпича и премахва кваса от синовете на Левий.

Ето, Аз ще изпратя Моя вестител, и той ще приготви пътя пред Мене; и Господ, Когото търсите, внезапно ще дойде в Своя храм, да! Вестителят на завета, в Когото благоволите; ето, Той иде, казва Господ на Силите. Но кой може да издържи деня на Неговото идване? И кой ще устои, когато се яви? Защото Той е като огъня на пречиствача и като сапуна на тепавичарите. И ще седне като пречиствач и очистител на сребро; и ще очисти левиевите синове, и ще ги претопи като злато и като сребро, за да принесат на Господа принос с правда. Тогава приносът на Юда и Йерусалим ще бъде угоден на Господа, както в древните дни и както в предишните години. Малахия 3:1–4.

Приносът, който е „както в древните дни“, е петдесетият възносен принос от два хляба. Той беше издигнат като принос, като по този начин отъждествява двамата пророци, които бяха убити по улиците и след това биват издигнати към небето като знаме в началото на кризата, свързана със неделния закон.

Когато Аарон извая златния си телец, той обяви, че телецът е боговете, които ги бяха извели от Египет, а след това провъзгласи празник за Господа.

И той ги взе от ръцете им и го оформи с резец, след като направи от него лято теле; и те казаха: Ето твоите богове, Израилю, които те изведоха от Египетската земя. А когато Аарон видя това, съгради жертвеник пред него; и Аарон прогласи, като каза: Утре ще бъде празник на Господа. Изход 32:4, 5.

Когато северното царство Израил се отдели от южното царство Юда, Еровоам, първият цар на Израил, умишлено въведе фалшиво богослужение в два града, направи същото изявление като Аарон, заявявайки, че двата му златни телци са боговете, които ги бяха извели от Египет, и установи фалшив празник, както беше направил и Аарон.

И рече Еровоам в сърцето си: Сега царството ще се върне към дома Давидов. Ако този народ отива да принася жертви в дома Господен в Ерусалим, тогава сърцето на този народ ще се обърне отново към господаря им, към Ровоама, юдовия цар; и те ще ме убият и ще се върнат при Ровоама, юдовия цар. Затова царят се посъветва и направи две

златни телета, и им каза: Твърде много е за вас да ходите в Ерусалим; ето твоите богове, Израилю, които те изведоха от Египетската земя. И постави едното във Ветил, а другото сложи в Дан. И това стана грях; защото народът отиваше да се покланя пред едното чак до Дан. И той направи домове по високите места и постави свещеници измежду най-низшите от народа, които не бяха от Левиевите синове. И Еровоам установи празник в осмия месец, на петнадесетия ден от месеца, подобен на празника, който беше в Юдея, и принасяше върху олтара. Така направи той във Ветил, като принасяше жертви на телетата, които беше направил; и постави във Ветил свещениците на високите места, които беше направил. И тъй, на петнадесетия ден на осмия месец, именно в месеца, който беше измислил от собственото си сърце, той принасяше върху олтара, който беше направил във Ветил; и установи празник за израилевите синове; и принасяше върху олтара, и кадеше. 3 Царе 12:26–33.

Дан означава съд и представлява едно състояние; Ветил означава Божият дом. Както при бунта на Аарон, така и при цар Йеровоам символите посочват съчетанието на църква и държава, което в крайна сметка се осъществява при неделния закон в Съединените щати.

Неделният закон настъпва в края на адвентизма, а в началото на адвентизма движението, което през лятото на 1844 година бе разпознато като протестантския рог, се съедини по законен път с републиканския рог. Така бунтът на Аарон и Йеровоам представя както 1863 година, така и скоро предстоящия Неделен закон.

Причината вестителят на завета да очисти „Левиевите синове“, а не някое друго от племената, е, че при бунта около златния телец на Аарон именно левитите застанаха с Моисей. Заради тяхната вярогност тогава те бяха направени племето, което представляваше свещенството — чест, която преди това бе определена да принадлежи на първородните от всяко едно от племената. Ето защо Еровоам се погрижи неговото фалшиво свещенство да не бъде от Левиевите синове, а вместо това направи своето свещенство „от най-низшите от народа, които не бяха от Левиевите синове“.

Левиевите синове са онези, които са очистени чрез огън като знаме, или възнесен принос, по време на кризата на неделния закон. Историята на кризата на неделния закон в последните дни бе предобразена от кризата през 1863 година, когато новоразпознатият протестантски рог се прикрепил юридически към републиканския рог. Остава да разгледаме още една историческа линия, преди да започнем да проследяваме пасажите, които току-що посочихме.

Тази линия е годината 1856, и ще разгледаме това в следващата ни статия.

„Идването на Христос като наш Първосвещеник в Пресветото място за очистиването на светилището, представено в Даниил 8:14; идването на Човешкия Син при Стария по дни, както е представено в Даниил 7:13; и идването на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие; и то е представено също и чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девизи в Матей 25.“ Великата борба, 426.